

Επανάστασεις, διαδηλώσεις και εξεγέρσεις υπό το φως των Ισλαμικών διδασκαλείων

الثورات والمظاهرات والاعتقالات

*Η στάση του Μουσουλμάνου απέναντι στην ηγεσία, την τυραννία και τις
αδικίες των κυβερνώντων*

Ομιλία του Αχμαντ Μ.Ελντίν, Διπλωματούχος Ισλαμικής Θεολογίας

www.IslamForGreeks.org – www.AhmadEldin.blog

الحمد لله رب العالمين، وصلى الله وسلم على نبينا محمد وعلى آله وأصحابه أجمعين، أما بعد

Βρισκόμαστε σε εποχές όπου το σύστημα σε γαλουχεί, από μικρή ηλικία, από το σπίτι, από το σχολείο, από το πανεπιστήμιο, από τον ψευδο-θρησκευτικό ηγέτη, σε γαλουχεί να βρίσκεσαι σε μια διαρκή εναντίωση προς την κυβέρνηση, τον πρωθυπουργό, τον βασιλιά, τον πρόεδρο, ενάντια σε οποιοδήποτε εξουσιάζει την χώρα η έναν τόπο. Η εναντίωση και η πολεμική προς την κυβέρνηση έχει γίνει παράδοση. Θεωρείται πλέον προοδευτικό στοιχείο.

Όποιος δεν ασκεί κριτική στην Κυβέρνηση, θεωρείται προδότης από πολλούς, πουλημένος και βολεμένος.

Αυτή η ιδεολογία έχει ως αφετηρία τον Κουμμουνισμό, τον Μαρξισμό και τον Λενινισμό. Μια ιδεολογία που έχει διαδοθεί και έχει ποτίσει το εκπαιδευτικό, το φιλοσοφικό, το πολιτικό και το θρησκευτικό σύστημα, ανεξαρτήτως αν πρόκειται για χώρα του Δυτικού κόσμου, του Μουσουλμανικού ή άλλων χωρών. Ανεξαρτήτως κομματικής προέλευσης, κουλτούρας και εθίμων.

Σύμφωνα λοιπόν με αυτήν την ιδεολογία και την υπάρχουσα σκέψη, η ηγεσία πρέπει να γίνεται αντικείμενο κριτικής και πολεμικής από το λαό, ο οποίος πιστεύεται ότι έχει το αλάθητο. Και σε περίπτωση που κριθεί ότι βιώνουμε ένα είδος αδικίας και τυραννίας από μεριά της κυβέρνησης, τότε

οπωσδήποτε πρέπει να ενεργοποιηθεί το κάλεσμα για την εξέγερση και την επανάσταση, η το λιγότερο, κάλεσμα για πορείες και διαμαρτυρίες.

Η ιδεολογία της εναντίωσης προς την κυβέρνηση, της εξέγερσης και της επανάστασης, είναι αυτή που επηρέασε σημαντικά την γέννηση και την ανάπτυξη των λεγομένων «Ισλαμιστικών» κινήματων στον Αραβικό και Ισλαμικό κόσμο.

Στις αρχές του 20ου αιώνα δημιουργούνται διάφορες «Ισλαμικές» πολιτικές ομάδες με πολιτικοποιημένες και κομματικοποιημένες ιδεολογίες. Ο σκοπός αυτών των Μουσουλμάνων ήταν να δημιουργήσουν πολιτικά κινήματα τα οποία θα εναντιωνόντουσαν ιδεολογικά στις αποικιοκρατίες η στις νέο αποικιοκρατικές συμπεριφορές της Δύσης απέναντι στους Μουσουλμάνους και στις Ισλαμικές χώρες.

Τα κινήματα αυτά είχαν και έχουν στόχο να «αφυπνίσουν» τους Μουσουλμάνους μέσω του πολιτικού ακτιβισμού και να λειτουργήσουν ως «μεταρρυθμιστές» για το καλό της Ούμμα (το σύνολο των Μουσουλμάνων).

Κύριο χαρακτηριστικό των πολιτικών κινήματων αυτών ήταν η επικράτηση της μαρξιστικής, λενινιστικής και κουμμουνιστικής σκέψης ως μεθοδολογία (την οποία προαναφέραμε). Όχι το Κοράνι και η Προφητική παράδοση (Σούννα), αυτό που λέμε Ισλαμική Ορθοδοξία. Ως προς τις θεολογικές τους πεποιθήσεις ενστερνίζονται την σχολή των Ασήρα και Μουατάζιλα (λογικοκρατίες).

Ο αρχικός τους σκοπός, κατά την ίδρυση τους, ήταν να απαλλαγούν από τις αποικιοκρατικές δυνάμεις και ιδεολογίες, και να εγκαθιδρύνουν το Ισλαμικό Χαλιφάτο και τις ένδοξες ημέρες του Ισλάμ μέσω μαρξιστικών μεθοδολογιών.

Τα μέλη τους δεν καθορίζονται από τις δογματικές πεποιθήσεις τους αλλά καθαρά από την τήρηση του καταστατικού του κινήματος. Γιαυτό τον λόγο βλέπουμε πολλά από τα κινήματα αυτά να περιέχουν σίιτες και σουννίτες και διάφορα μέλη τους να έχουν διαφορετικά δόγματα μεταξύ τους.

Τα πολιτικά κινήματα που ξεχώρισαν τον 20ο αιώνα ήταν τα εξής:

- Αδελφοί Μουσουλμάνοι – Ιδρυτής: Χάσαν αλ Μπάνα (μεγάλη και ηγετική φιγούρα της αδελφότητας ήταν και ο Σάγιντ Κούτμπ)
- Τζαμαάτ Ισλάμι – Ιδρυτής: Αμπουλ Άλα Μαουντούντι
- Χιζμπ ατ Ταχρίρ – Τακί'ου Ελντίν αν Ναμπαχάνι

Από αυτά τα κινήματα και από τότε γεννιέται η σύγχρονη (λεγομένη) Ισλαμιστική τρομοκρατία μιας και αυτές οι οργανώσεις (κυρίως η Μουσουλμανική αδελφότητα) λειτούργησαν ως ιδεολογική μήτρα για τους σημερινούς τρομοκράτες, τους μοντέρνους Χαριτζήτες (ΙΣΙΣ, Αλ Κάιντα).

Για τα κινήματα αυτά οι Μουσουλμανικές ηγεσίες και κοινωνίες είναι άπιστες και προδοτικές, και κατά συνέπεια πρέπει να ανατραπούν μέσω της επανάστασης και της βίαιης σύγκρουσης.

Αυτές οι νοοτροπίες και οι ιδεολογίες, γέννησαν την σύγχρονη «Ισλαμιστική» τρομοκρατία. Πρόκειται για αιρετικές ιδεολογίες, που δεν έχουν καμία βάση στο Ισλάμ και στις πηγές του. Ως αίρεση (Χαρητζίτες) είχε ήδη παρουσιαστεί στους Μουσουλμάνους ενάρετους προκατόχους μας, και ταλαιπωρεί μέχρι και σήμερα τους Μουσουλμάνους και το Ισλάμ, με αμαυρώσεις και δαιμονοποιήσεις κατά του Ισλάμ, που φτάνουν μέχρι και τις δολοφονίες Μουσουλμάνων.

Και ερχόμαστε τώρα στην θεματολογία μας: *«Επανάστασεις, διαδηλώσεις και εξεγέρσεις υπό το φως των Ισλαμικών διδασκαλιών: Η στάση του Μουσουλμάνου απέναντι στην ηγεσία, την τυραννία και τις αδικίες των κυβερνώντων»*

Και αυτό είναι ακριβώς που θα εξεταστεί: *Η στάση του Μουσουλμάνου απέναντι στην ηγεσία, την τυραννία και τις αδικίες των κυβερνώντων*. Και θα εξεταστεί σύμφωνα με το Κοράνι και την Σούννα, και με την κατανόηση των Σαχάμπα και των Σάλαφ, και όχι σύμφωνα με κομματικές, πολιτικές, φιλοσοφικές παρατάξεις, η ακόμα χειρότερα με συναισθηματισμούς.

Η υπακοή προς τον Μουσουλμάνο Κυβερνήτη αποτελεί υποχρέωση για έναν Μουσουλμάνο. Ο Ύψιστος λέει:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ وَأُولِي الْأَمْرِ مِنْكُمْ

«Εσείς που πιστεύετε! Να είστε υπάκουει στον Αλλάχ και υπάκουει στον Απεσταλμένο και σε όσους, ανάμεσα σας, έχουν εξουσία επάνω σας...»
{Κοράνι 4:59}

Ο Αλλάχ ο Ύψιστος διατάζει να υπακούμε Αυτόν, τον Απόστολο του και έπειτα αυτούς που έχουν εξουσία επάνω μας, που είναι οι Κυβερνήτες και

οι λόγιοι (Ουλαμά). Η υπακοή και η υποταγή απευθύνεται μόνο στον Ύψιστο και σε κανέναν άλλον. Η υπακοή στον Απόστολο του είναι στην ουσία υπακοή στον ίδιο τον Αλλάχ και η υπακοή στους κυβερνήτες είναι περιορισμένη μόνο στο Ισλαμικά επιτρεπτό – νόμιμο (χαλάλ), στις εντολές του Αλλάχ και την Σούννα του Προφήτη του. Δεν υπάρχει υπακοή σε κανένα δημιούργημα όταν υπάρχει ανυπακοή στον Δημιουργό. Συνεπώς, ουσιαστικά, η υπακοή ανήκει ολοκληρωτικά στον Ύψιστο. {Ταφσίρ Ασ-Σάαντι, τόμος 1, σελ. 379}

Και ο Προφήτης صلى الله عليه وسلم είπε:

«Σας συμβουλεύω, να φοβάστε τον Αλλάχ και να υπακούετε τους αρχηγούς σας, ακόμα και αν είναι ένας Αιθίοπας σκλάβος. Διότι πράγματι, όποιος ζήσει μετά που θα φύγω θα δει πολλές διαφωνίες, διαμάχες και αντιφάσεις. Γιαυτό λοιπόν πρέπει να επιμένετε, να είστε προσκολλημένοι στην Σούννα μου και στην Σούννα των ενάρετων Χαλίφηδων, προσκολληθείτε γερά, και προσέξτε τις καινοτομίες (αιρέσεις), διότι όλα τα καινούργια (σε θέματα πίστης) είναι Μπίντα'α (δογματική αίρεση) και κάθε Μπίντα'α είναι πλάνη από τον ορθό δρόμο» {Αμπου Νταούντ, 4607 – ατ Τιρμιδί, 2676}

Τι συμβαίνει όμως όταν ο κυβερνήτης είναι άδικος, τύραννος και καταπιεστής του λαού; Ποια είναι η στάση που πρέπει να κρατήσει ο Μουσουλμάνος;

Προτού απαντήσουμε στο ερώτημα, πρέπει να δούμε να εξετάσουμε, υπό το φως του Ισλάμ, το γιατί. Γιατί υπάρχουν άδικες κυβερνήσεις; Πως προκύπτουν; Ποιος είναι ο υπαίτιος και ο υπεύθυνος.

Ο Ύψιστος λέει:

وَكَذَلِكَ نُؤَلِّي بَعْضَ الظَّالِمِينَ بَعْضًا بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ

«Κι έτσι κάνουμε τους άδικους (παράνομους) να αλληλογοητεύονται – αλληλοϋποστηρίζονται στην πλάνη, (αυτό) σαν αποτέλεσμα για εκείνα που είχαν κερδίσει» {Κοράνι 6:129}

Ο Αλλάμα Αμπντουραχμάν Ίμπν Νάσιρ ασ-Σάαντι σχολιάζει στο ταφσίρ του, λέγοντας, ότι ένας λόγος που υπάρχουν άδικες κυβερνήσεις είναι διότι ο λαός συμπεριφέρεται άδικα και αρνείται να αποδώσει τα δικαιώματα του Κυρίου, κάνοντας κακίες και παρανομίες. Το αποτέλεσμα είναι να τους έρχεται ένας άδικος κυβερνήτης και να τους καταδυναστεύει, με τον ίδιο τρόπο η ακόμα χειρότερα, όπως συνήθιζαν μεταξύ τους καθώς δεν έδιναν σημασία στις υποχρεώσεις τους (προς τον

Κύριο τους). Και το χειρότερο, είναι η αλληλοϋποστήριξη μεταξύ τους στην πλάνη, την παρανομία, την αμαρτία και την αδικία. {Ταφσίρ ασ-Σάαντι, τόμος 1, σελ.610}

Ο Προφήτης Μουχάμαντ صلى الله عليه وسلم είπε:

وَلَمْ يَنْفُصُوا الْمَكِّيَّ وَالْمِيزَانَ إِلَّا أَخَذُوا بِالسِّنِينَ وَشِدَّةِ الْمُؤَنَةِ وَجَوْرِ السُّلْطَانِ عَلَيْهِمْ

«...Και θα κλέβουν στο ζύγισμα και στο μέτρομα (απάτη, κλεψιά, αδικία) με αποτέλεσμα να προσβληθούν με χρόνια γεμάτα δυσκολίες, από πείνα, και την αδικία των κυβερνητών τους...» {Ιμπν Μάτζα, νο. 4019}

Ομοίως, ισχύει και το αντίθετο. Όταν οι άνθρωποι αλλάζουν προς το καλύτερο και υιοθετούν το ενάρετο (με πίστη και πράξεις) τότε θα έχουν ανάλογους κυβερνήτες και ηγέτες.

Ας διαβάσουμε τα λόγια του σπουδαίου Ιμάμη, του Ιμάμ Ιμπν Κάγιεμ, τι είπε για το θέμα στο «Μιφταάχ Νταάρι Σαάντα», τόμος 2, σελ. 177:

«Συλλογίσου την Σοφία του Αλλάχ, του Υψίστου, που έκανε βασιλιάδες και ηγέτες με βάση τα έργα των λαών που εξουσιάζουν (δηλαδή η συμπεριφορά των αρχηγών, βασιλιάδων, προέδρων κτλ είναι με βάση την συμπεριφορά και τις πράξεις των λαών τους). Τα έργα των ανθρώπων εμφανίζονται με την μορφή των ηγετών τους.

Αν οι άνθρωποι/λαός είναι έντιμοι, σωστοί, δίκαιοι τότε και οι κυβερνήτες τους θα είναι σωστοί και δίκαιοι. Όταν ο λαός θα απομακρυνθεί από την εντιμότητα, την δικαιοσύνη και το ορθό, τότε και οι ηγέτες τους θα απομακρυνθούν. Και αν ο λαός είναι άδικος τότε και οι κυβερνήτες τους θα είναι άδικοι και μάλιστα η αδικία των ηγετών θα στραφεί ενάντια στο λαό τον άδικο. Και όταν εμφανιστεί η εξαπάτηση και η προδοσία στο λαό τότε και οι κυβερνήτες τους θα εξαπατούν και θα προδίδουν.

Όταν ο λαός αρχίζει να μην τηρεί την συμφωνία που έχει με τον Αλλάχ και γίνει φιλάργυρος τότε και οι κυβερνήτες θα αρνηθούν να δώσουν τα δικαιώματα στον λαό και θα γίνουν και αυτοί φιλάργυροι. Και όταν οι άνθρωποι θα αρχίζουν να αδικούν και να στερούν τα δικαιώματα από τους συνανθρώπους τους τότε και οι κυβερνήτες τους θα τους στερήσουν τα δικαιώματα τους.

Έτσι λοιπόν, αυτοί που είναι υπεύθυνοι για τους λαούς, εμφανίζονται με βάση τις πράξεις του λαού. Και ο Υψίστος κάνει έτσι ώστε ο άδικος, ο παράνομος και ο κακός να εξουσιάζεται από ανάλογους χαρακτήρες και συμπεριφορές.

Και από την στιγμή που οι ενάρετοι προκάτοχοι (οι πρώτοι Μουσουλμάνοι) ήταν οι καλύτεροι από κάθε γενιά ανθρώπων τότε και οι ηγέτες τους ήταν

από τους καλύτερους γιαντους (τα πρώτα χαλιφάτα). Όταν όμως οι άνθρωποι στράφηκαν στην αδικία και την παρανομία τότε ανάλογους κυβερνήτες απόκτησαν

Οι αρχηγοί μας και οι ηγέτες μας είναι ανάλογοι με τους χαρακτήρες μας.»

Όπως γίνεται αντιληπτό, αυτά τα λόγια και αυτές οι τοποθετήσεις, αποτελούν σκάνδαλο για το κατεστημένο που επικρατεί. Επί της ουσίας γκρεμίζεται, σαν πύργος απο τραπουλόχαρτα, όλη αυτή η σαθρή νοοτροπία, η ιδεολογία και η σκέψη ότι ο λαός είναι το θύμα, η πρόκει να είναι το θύμα, και ότι ο μόνος, ο αποκλειστικός υπεύθυνος πρόκει να είναι η Κυβέρνηση. Ο λαός έχει την κυβέρνηση που του αξίζει. Είναι ο καθρέφτης του. Ο κυβερνήτης που κατηγορείς και επιτίθεσαι δημόσια, βγήκε απο τα σπλάχνα σου, απο τα σπλάχνα της κοινωνίας στην οποία ζεις, βγήκε από το σχολείο που πήγες, απο το πανεπιστήμιο, από την εκκλησία/τζαμί/συναγωγή, συμμετείχε στο ίδιο κοινωνικό σύνολο που συμμετείχες και εσύ. Δεν είναι εξωγήινος.

Τίθεται το ερώτημα: Και πως θα αλλάξουμε την αδικία και την τυραννία του κυβερνήτη; Η απάντηση είναι όταν θα αλλάξεις εσύ ατομικά και συνολικά σαν κοινωνία. Και η απόδειξη βρίσκεται στο Κοράνι που λέει ο Ύψιστος:

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ لَمْ يَكُ مُغَيِّرًا نِّعْمَةً اَنْعَمَهَا عَلٰى قَوْمٍ حَتّٰى يُغَيِّرُوْا مَا بِاَنْفُسِهِمْ

«Κι αυτό γιατί ο Αλλάχ ποτέ δεν πρόκειται να αλλάξει την Εύνοια Του που μ' αυτή ευνόησε να λαό, εκτός αν αλλάξουν οι ίδιοι ότι είναι στις ψυχές τους» {Κοράνι 8:53}

Και το παράδειγμα του Αλλάχ που λέει στην αν Νάχλ:

وَضَرَبَ اللّٰهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ اٰمِنَةً مُّطْمَئِنَّةً يٰٓاْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِّنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِاَنْعُمِ اللّٰهِ فَاذَاقَهَا اللّٰهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوْا يَصْنَعُوْنَ

«Κι ο Αλλάχ έδωσε ένα παράδειγμα: Ένα χωριό χαιρόταν την ασφάλεια και την ησυχία, και του δόθηκαν τα πιο άφθονα αγαθά, από κάθε τόπο και μεριά. Κι όμως έδειξε αγνωμοσύνη για τις χάρες του Αλλάχ. Γι' αυτό κι ο Αλλάχ το έκανε να δοκιμάσει την σκληρή πείνα και το φόβο εξ αιτίας των πράξεων που έκαναν» {Κοράνι 16:112}

Το Κορανικό χωρίο αναφέρεται στην Μέκκα όταν ο λαός της αρνήθηκε το μήνυμα και τις εντολές του Ύψιστου. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το μάθημα που περιέχει είναι γενικό και αφορά οποιαδήποτε πόλη, χώρα, χωριό, ακόμα και μέλη μιας οικογένειας.

Η ασφάλεια και η συντήρηση ενός λαού (η τόπου) καθορίζεται από το πώς αυτός ο λαός θα συμπεριφερθεί στον Ύψιστο όσον αφορά την διαχείριση των ευλογιών. Ο πρώτος και ο χειρότερος τρόπος για να αρνηθείς τις χάρες του Ύψιστου είναι να διαπράξεις πολυθειϊα και ειδωλολατρία, με τον έναν τρόπο η τον άλλον. Άλλοι τρόποι αγνωμοσύνης και αχαριστίας στις χάρες και τις ευλογίες του Αλλάχ είναι η αμαρτία, η αίρεση, η απιστία και η ανυπακοή. Όταν λοιπόν πράττονται αυτά, η ασφάλεια και η ησυχία που μπορεί να απολαμβάνει μια κοινωνία μετατρέπονται σε φόβο και πείνα.

Ο φόβος αυτός και η πείνα επισκέπτονται την κοινωνία με πολλούς και διάφορους τρόπους. Είτε με άδικες πολιτικές, είτε με δυσβάστακτες φορολογίες, είτε με τυραννικά καθεστώτα, είτε με το άγχος και τον πανικό για το μέλλον, είτε με την άνοδο των τιμών που κάνουν απλησίαστα ορισμένα βασικά προϊόντα πρώτης ανάγκης, είτε με τον εχθρό που σου αρπάζει την περιουσία και την γη σου, και άλλα πολλά παραδείγματα που πραγματικά μόνο ο Ύψιστος γνωρίζει.

Μια κοινωνία λοιπόν για να κρατήσει η να κτίσει ασφάλεια, γαλήνη και συντήρηση προς τον λαό, είναι υποχρεωμένη να επιστρέψει στις εντολές του Δημιουργού. Ξεκινώντας, **κυρίως**, από τις αρχές του Μονοθεϊσμού (Ταουχίντ). Οι σχεδιασμοί, τα πλάνα, η οργάνωση, η μελέτη και η πρόθεση για να λυθούν τα κοινωνικά προβλήματα, από μόνα τους, δεν φτάνουν.

Τι ισχύει για τις επαναστάσεις, τις εξεγέρσεις, τις δημόσιες πορείες και διαμαρτυρίες; Όπως είδαμε το μέσο για μια ποιοτική αλλαγή είναι η αρχή της αλλαγής του ίδιου μας του εαυτού, αλλά τι λέει συγκεκριμένα το Ισλάμ για αυτές τις μεθόδους (επαναστάσεις, πορείες, εξεγέρσεις κτλ); Τι συμβαίνει όταν ο κυβερνήτης είναι άδικος, τύραννος και καταπιεστής του λαού; Ποια είναι η στάση που πρέπει να κρατήσει ο Μουσουλμάνος;

Πολλοί θεωρούν απαραίτητο, στην περίπτωση που ο Κυβερνήτης είναι τύραννος και άδικος, να τον ανατρέψουν με επαναστάσεις και εξεγέρσεις. Όμως μια τέτοια κίνηση είναι ενάντια στις προφητικές διδασκαλίες. Ο Απόστολος μας διδάσκει την υπακοή στους κυβερνήτες (σε νόμιμα θέματα), ακόμα και εάν είναι άδικοι. Διαβάζουμε σε μια προφητική ρήση (χαντίθ): ο Χουδάφφα Ίμπν Υαμααν ρώτησε τον Απόστολο:

«Απόστολε του Αλλάχ, χωρίς καμία αμφιβολία βιώσαμε άσχημες – κακές εποχές (προ Ισλαμικές) και ο Αλλάχ μας έφερε καλές εποχές (Ισλαμική περίοδος) τις οποίες ζούμε τώρα. Θα υπάρξουν άραγε κακές στιγμές μετά από αυτήν την καλή; Ο Απόστολος απάντησε «ναι». Είπα (ο Χουδάιφρα Ίμπν Υαμααν) «θα υπάρξουν έπειτα καλές μετά από τις κακές αυτές εποχές»; Απάντησε «ναι». Είπα, «θα υπάρξουν κακές πάλι έπειτα από αυτές τις καλές», είπε, «ναι». Ρώτησα, «πως θα γίνει αυτό». Είπε, «Θα υπάρξουν κυβερνήτες που δεν θα καθοδηγούν με την καθοδήγηση μου και δεν θα υιοθετούν τους τρόπους μου (Σούννα). Ανάμεσα τους θα υπάρχουν άνδρες που θα έχουν σατανικές καρδιές στα ανθρώπινα σώματα τους». Είπα, «και τι να κάνω Απόστολε του Αλλάχ αν συμβεί να ζήσω τέτοιες εποχές»; Απάντησε, «Να υπακούς τον κυβερνήτη και να τηρείς τις εντολές του, ακόμα και εάν σε μαστιγώνει και σου αρπάζει την περιουσία, να ακούς και να υπακούς» {από την συλλογή του Ιμάμ Μούσλιμ, νο.1847}

Ο Προφήτης صلى الله عليه وسلم είπτε:

«Μετά από εμένα θα δείτε κυβερνήτες που δεν θα σας δίνουν τα δικαιώματα σας, αλλά εσείς πρέπει να τους τα δίνεται (σχετικά με την υπακοή) και κάντε υπομονή μέχρι να με συναντήσετε (την Ημέρα της Κρίσης)» {Μπουχάρι, νο.7057}

Σε μια άλλη αυθεντική ρήση του Αποστόλου διαβάζουμε τον Προφήτη να λέει:

«Μετά από εμένα θα δείτε έντονη ρουσφετολογία (από τους κυβερνήτες σας) και εγωισμό από μεριά τους και θα δείτε πράγματα για τα οποία θα διαφωνείτε. Οι Σαχάμπα (μαθητές) ρώτησαν: «Απόστολε του Αλλάχ, τι μας διατάξεις να κάνουμε σε περίπτωση που πετύχουμε αυτές τις εποχές;» Είπε ο Προφήτης: «Να εκπληρώνεται τις υποχρεώσεις σας (αποδίδοντας τα δικαιώματα των κυβερνητών) και να ζητάτε από τον Αλλάχ την εκπλήρωση των δικαιωμάτων σας» {Μούσλιμ, νο.1843}

Ο Αλλάμα Ίμπν Ουθαμίν σχολιάζει στο Τα'αλίκ άλα Σαχίχ Μούσλιμ (σχολιασμός για τα αχαντίθ του Ιμάμ Μούσλιμ), τόμος 9, σελ.274:

«Κοιτάτε πόσο σοφή είναι αυτή η καθοδήγηση και η συμβουλή. Όταν βλέπουμε πράγματα από τους κυβερνήτες μας που πιστεύουμε ότι είναι λάθος, εκπληρώνουμε κανονικά τις υποχρεώσεις μας προς αυτούς και ζητάμε από τον Αλλάχ τα δικαιώματα μας. Δεν λέμε: «δεν θα υπακούσουμε τον κυβερνήτη επειδή δεν μας δίνει τα δικαιώματα μας». Διότι μπορεί να μας εμποδίζει από τα δικαιώματα μας και να μας αδικεί,

όμως αυτή η αδικία του δεν μας επιτρέπει να μην του αποδώσουμε τα δικά του δικαιώματα, διότι πράγματι, σε αυτήν την περίπτωση θα είχαμε μεγάλες δοκιμασίες και χάος»

Ο μεγάλος Ιμάμης, ο Ιμάμ αν Νάουαουι, σχολιάζοντας αυτά τα αχαντίθ, στο Σάρχ Σαχίχ Μούσλιμ νο.1840, λέει:

«Όσον αφορά την επανάσταση ενάντια στον κυβερνήτη και τον πόλεμο εναντίον του, τότε απαγορεύεται με συναίνεση των Μουσουλμάνων, ακόμα και αν είναι αμαρτωλός και άδικος (καταπιεστής). Έχω αναφέρει πολλές αφηγήσεις με αυτό το νόημα. Οι οπαδοί της Σούννα έχουν συμφωνήσει ότι ο κυβερνήτης δεν πρέπει να ανατρέπεται από την ηγεσία εξαιτίας των αμαρτιών του. Και όσον αφορά την θέση που αναφέρεται στα νομολογικά βιβλία από ορισμένους, ότι πρέπει να ανατραπεί, όπου είναι και η θέση των Μου'ατάζιλα, τότε πρόκειται για ένα σοβαρό απόπτημα (λάθος θέση) από μεριά τους και εναντιώνεται στην συναίνεση. Οι λόγιοι έχουν αναφέρει ότι ο λόγος που απαγορεύεται η ανατροπή και η επανάσταση κατά του (κυβερνήτη) έχει να κάνει με τις δοκιμασίες, τις αιματοχυσίες και τις καταστροφές που περιέχει αυτή η μέθοδος. Διότι το κακό που θα προκληθεί, κατά την ανατροπή του κυβερνήτη, είναι εξαιρετικά μεγαλύτερο συγκριτικά με την παραμονή του στην ηγεσία»

Όλοι οι Ουλαμά των Σάλαφ (ενάρετων Μουσουλμάνων προκατόχων) συμφωνούν με συναίνεση ότι απαγορεύεται η εναντίωση με επαναστάσεις και εξεγέρσεις προς τον Μουσουλμάνο κυβερνήτη ακόμα και είναι από τους χειρότερους τυράννους. {Μουκάντιμα αρ Ρισάλα, του Ιμάμη Ιμπν Άμπου Ζάηντ αλ Καηραουάνι, σελ. 176}

Η επανάσταση δεν φέρνει καμία ποιοτική αλλαγή και καμία καλύτερευση. Το αντίθετο, οδηγεί σε αιματοχυσίες, σφαγές, εμφυλίους, καταστροφές και πολλά άλλα παρόμοια. Ο μεγάλος Ιμάμης, ο Χάσαν αλ Μπάσρι, εύστοχα παρατήρησε:

«εάν ο κόσμος έκανε υπομονή με τους άδικους κυβερνήτες του τότε δεν θα αργούσε να έρθει η διέξοδος από τον Αλλάχ. Όμως ο κόσμος βιάζεται με το ξίφος και καταλήγει να μένει με αυτό (δηλ να σκοτώνεται). Μα τον Αλλάχ οι επαναστάτες δεν φέρνουν καλό ούτε για μια μόνο ημέρα» {Ταμπακάτ αλ Κούμπρα, του Ιμπν Σάαντ}

Αυτήν την Σούννα (το να κρατάμε υπομονή με τους Κυβερνήτες) δυστυχώς όχι μόνο την έχουμε ξεχάσει αλλά την έχουμε αντικαταστήσει με διάφορες κομμουνιστικές/μαρξιστικές (δηλαδή αθεϊστικές) θεωρίες, τις επαναστάσεις και τις εξεγέρσεις. Η επανάσταση και η εξέγερση είναι

μεθοδολογία κουμμουνιστική – αθεϊστική, των Κουφάρ (απίστων – μη Μουσουλμάνων), και όχι Ισλαμική όπως ξεκάθαρα είδαμε από το Κοράνι, την Σούννα και από τους σχολιασμούς των Ουλεμά.

Τι ισχύει για την κριτική προς τον κυβερνήτη;

Ο Προφήτης صلى الله عليه وسلم είπε:

«Όποιος θέλει να συμβουλέψει τον κυβερνήτη, τότε να μην το κάνει δημόσια. Να τον οδηγήσει σε ένα μέρος ιδιωτικό (και να τον συμβουλέψει). Εάν αποδεχτεί την συμβουλή τότε αυτό είναι υπέρ του, και αν δεν την δεχτεί τότε έκανε το χρέος του (αυτός που τον συμβούλεψε)». {Μούσαντ του Ιμάμ Αχμαντ, χαντιθ νο. 15359 και ας Σούννα, νο. 1097 – Σαχίχ, αυθεντικό}

Διαβάζουμε επίσης σε αυθεντική ρήση τον Προφήτη صلى الله عليه وسلم να λέει:

«Από τις πιο σπουδαίες μορφές Τζιχάντ είναι να λες την αλήθεια στο πρόσωπο ενός άδικου κυβερνήτη» {Σαχίχ αλ Τζάμί'ι ασ-σαγίρ, από τον Αμπου Σαίντ αλ Χουντρι}

Στο πρόσωπο του κυβερνήτη, δηλαδή ιδιωτικά και όχι δημόσια.

Από τις ρήσεις αυτές προκύπτει ότι το να ασκείς δημόσια κριτική στον κυβερνήτη/ηγέτη δεν επιτρέπεται στο Ισλάμ για τον λόγο ότι αυτό φέρνει αναρχία, χάος και ταράζει τις ισορροπίες της κοινωνίας, όπως έχει αποδειχτεί πολλές φορές (με το καλύτερο παράδειγμα τους αιρετικούς «Αδελφούς Μουσουλμάνους») στις Ισλαμικές χώρες. Αν θέλεις να πεις κάτι στον κυβερνήτη για να διορθωθεί τότε επικοινωνείς μαζί του με τρόπο ιδιωτικό (όχι δημόσια). Δεν απαγορεύεται να διορθώσεις το λάθος του, απαγορεύεται ο δημόσιος τρόπος και η δημόσια κριτική η οποία μπορεί να φέρει ταραχές, συγκρούσεις και βία.

Όλες αυτές οι πρόσφατες επαναστάσεις στις αραβικές χώρες (Συρία, Τυνήσια, Λιβύη, Ιράκ κτλ) πρόεκυψαν από την λανθασμένη αυτή σκέψη που εκφράζεις, την δημόσια κριτική (πορείς στους δρόμους) στον κυβερνήτη με την δικαιολογία ότι είναι άδικος προς τον λαό. Και είδαμε όλοι που κατέληξαν αυτές οι κοινωνίες (στο να αφανιστούν και να σφαγιάζονται). Να ενθαρρύνεις λοιπόν το σωστό, αλλά να το κάνεις και με τον σωστό τρόπο, σύμφωνα με την Σούννα.

Απαντήσαμε λοιπόν το ερώτημα που θέσαμε στην θεματολογία μας με σαφήνεια και κάθε λεπτομέρεια. Αποδομήσαμε την σαθρή μεθοδολογία του κουμμουνισμού, του μαρξισμού και του λενινισμού και ταυτόχρονα

απαντήσαμε στα «Ισλαμιστικά» κινήματα που υιοθετούν αυτήν την μεθοδολογία, η οποία μάλιστα είναι υπεύθυνη για την λεγομένη «αραβική άνοιξη» που έριξε στο χάος και την καταστροφή αρκετές Μουσουλμανικές χώρες. Για την ακρίβεια, το παράδειγμα της «αραβικής άνοιξης» επιβεβαιώνει με απόλυτο τρόπο δυο πράγματα: 1) την Σούννα του Προφήτη μας σχετικά με την στάση του Μουσουλμάνου απέναντι στην ηγεσία και 2) ότι η ιδεολογία της επανάστασης και της εξέγερσης δεν ενδείκνυται για την καλυτέρευση των πραγμάτων.

وصلى الله وسلم وبارك على نبينا محمد

